

عنوان مقاله:

شاه اسماعیل صفوی و شاهنامه صفوی

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 15، شماره 30 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

زهرا سیدیزدی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ولی عصر رفسنجان

جعفر باجلان - دانش آموخته کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

شاه اسماعیل حکومتی در ایران تاسیس کرد که شالوده اصلی آن را دیانت و ملیت تشکیل می داد. وی جهت ایجاد وحدت ملی در ایران، مذهب تشیع را رسمیت بخشید. اوقصد داشت پیوند های ملی را در ایران مستحکم تر کند. حضور ازبکان در نواحی شرقی و عثمانی در غرب، این ضرورت را ایجاد می کرد که حس میهن دوستی و وطن پرستی در ایرانیان بیش از پیش تقویت گردد. شاه اسماعیل عقیده داشت تقویت روحیه جنگاوری و سلحشوری در رویارویی با دشمن تنها با انگیزه های مذهبی تحقق پیدا نمی کند. آثار فراوانی که در دوره صفویه، به ویژه شاه اسماعیل اول به تاثیر از شاهنامه فردوسی پدید آمده، موید این است که فردوسی مورد توجه شاهان و درباریان و مهم ترین منبع الهام شاعران و هنرمندان این دوره بوده است. به گواهی تاریخ، شاه اسماعیل حامی اصلی آثاری است که با محوریت شاهنامه فردوسی شکل گرفته است. نگارندگان در این پژوهش در پی پاسخ به چرایی این توجه هستند. از آنجاکه شاه اسماعیل شیعه مذهب است و بنا بر پیشینه اعتقادی خود به فردوسی به عنوان شاعری شیعه علاقه فراوانی داشته است، پیش فرض این تحقیق این است که شاهان صفوی به طور عام و شاه اسماعیل به صورت خاص به دلیل شیعی بودن به فردوسی توجه داشته اند. بررسی ها نشان می دهد غیر از انگیزه های مذهبی، مصالح سیاسی و تمرکزگرایی عامل مهم توجه شاه اسماعیل به وحدت ملی و احیای هویت ملی ایران و به تبع آن شاهنامه بوده است.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872318>

